

**PREDICĂ LA
DUMINICA A 20-A DUPĂ RUSALII (LUCA 7, 11-16)
CE ESTE VIAȚA ȘI CARE ESTE VALOAREA EI?**

Preot dr. Ionel Popescu

„Tinere, ție îți zic, scoală-te. Și s-a ridicat îndată mortul și a început să vorbească și l-au dat mamei lui” (Luca 7, 13-15).

Iubiți credincioși,

Răsfoind paginile sfintelor Evanghelii, observăm că oamenii care au avut privilegiul de a-L întâlni pe Hristos Domnul în timpul vieții Sale pământești au avut parte de folos duhovnicesc, precum și de vindecarea neputințelor sufletești ori trupești. De altfel, orice întâlnire cu El aduce, în viața celui ce-L caută, o schimbare lăuntrică, o creștere în virtute, o bucurie și o stare de fericire cum nu a mai trăit vreodată.

Odată, Fiul lui Dumnezeu a fost întâmpinat de zece bărbați leproși și toți s-au vindecat de această cumplită boală; pe doi demonizați care i-au ieșit în cale i-a eliberat de puterea duhurilor necurate; a întâlnit apoi pe orbul din naștere și i-a redat vederea; pescarii Simon și Andrei, ajunși în fața Sa, au devenit pescari de oameni, iar pe vameșul Levi, L-a transformat în apostolul și evanghelistul Matei. Într-o bună zi, privirea Lui a întâlnit-o pe cea a lui Petru și nu a fost necesară decât o străfulgerare de o secundă, că Petru a plâns cu amar, s-a smerit și s-a umplut de părere de rău, și-a văzut și și-a recunoscut propriile slăbiciuni, s-a cunoscut pe sine și apoi, luminat și împăcat sufletește, iertat și întărit, a purces cu hotărâre pe drumul greu al propovăduirii Evangheliei. Așa sunt, deci, întâlnirile cu Iisus Mântuitorul: schimbă, transformă, purifică, vindecă, mângâie, întăresc și luminează ființa umană, ajutându-ne să ne regăsim pe noi înșine și să ne înțelegem rostul pe care-l avem pe pământ.

Într-una din zilele activității Sale în Galileea, Mântuitorul, însoțit de Sfinții Apostoli și de mulți oameni, a întâlnit un grup de săteni care conducea un tânăr decedat spre locul de veci. Durerea acestor galileeni, din satul Nain, era foarte mare, pentru că tânărul fără viață era fiul unei văduve, singur copil al acelei femei zdrobite de durere. Plânsul ei era, desigur, sfâșietor, izvorul lacrimilor secase și doar suspinele mai arătau că ea se mai află în viață. „Și văzând-o

Domnul – scrie sfântul evanghelist Luca – i s-a făcut milă de ea și I-a zis: „Nu plânge!”. Și apropiindu-se, S-a atins de sicriu, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: „Tinere, ție îți zic, scoală-te. Și s-a ridicat mortul și a început să vorbăască și l-au dat mamei lui” (Luca 7, 13-15).

Dreptmăritori creștini,

Pe acel drum de lângă muntele Tabor, unde localitatea Nain există și astăzi, s-au întâlnit două mulțimi: una funerară, îndoliată și îndurerată, având în mijlocul ei moartea, cealaltă stăpânită de nădejde și de bucurie duhovnicească, în centrul căreia era viața, adică Iisus Hristos, învingătorul morții și dătătorul vieții. Prin această întâlnire de la poalele Taborului, moartea este învinsă și viața triumfă.

Cunoscutul muzeu „Alte National Galerie” din Berlin, unde sunt expuse operele unor pictori europeni celebri adăpostește și tabloul artistului italian Giovanni Segantini (1858-1899), intitulat „Întoarcerea acasă”. Tema acestei impresionante opere de artă este asemănătoare cu cea prezentată de Sfântul Evanghelist Luca în Evanghelia acestei duminici. În imagine apare o familie îndurerată care își aduce copilul mort acasă. Tatăl conduce calul ce tractează căruța în care șade mama, îndoliată, pe un sicriu, ținând în brațe trupul copilului decedat. Scena, de un dramatism aparte, sugerează durerea părinților rămași fără copil și aduce, totodată, în fața privitorului imaginea vieții și a morții. Pe fundal, pictorul a zugrăvit munții stîncoși, acoperiți de zăpadă, lipsiți de viață, iar în planul apropiat este natura înverzită, simbol al vieții veșnice. În partea stângă a tabloului, spre direcția de mers a convoiului mortuar, apare turla unei biserici, unde copilul urma să fie prohodit și apoi înmormântat. O rază de soare luminează munții înzăpeziți, în timp ce luna se înalță, printre nori, pe bolta cerului. Mesajul acestei emoționante imagini este acela că umbra morții poate provoca multă durere și multe lacrimi, dar nu are putere asupra vieții și, mai ales, nu o poate distruge, așa după cum ne învață și minunea săvârșită de Iisus Hristos Mântuitorul la Nain.

Evanghelia acestei duminici ne determină, așadar, să stăruim ceva mai mult asupra întrebării pe care, poate, mulți dintre noi ne-o punem, nu de puține ori: ce este viața și care este valoarea ei?

Într-adevăr, dragi credincioși, viața nu este altceva decât un dar dumnezeiesc dat omului, pentru a se bucura de frumusețea creației lui Dumnezeu, este o taină „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3, 3), este bunul cel mai de preț pe care l-am primit atunci când Părintele ceresc a suflat în fața noastră „suflare de viață” și am devenit „ființă vie” (Facerea 2, 7). Sfânta Scriptură arată, în mai multe locuri, că viața pământească „e o suflare” (Iov 7, 7) și că, „zilele noastre pe pământ nu sunt decât o umbră” (Iov 8,9). De aceea, viața omului este cu adevărat prețuită doar în lumina veșniciei. Faptul că trăiești, că exiști, nu este suficient. De altfel, toate ființele trăiesc de la o zi la alta.

Omul este însă mai mult decât simplă viață biologică. Dacă viața s-ar reduce numai la atât, omul nu ar fi cu nimic deasupra existenței biologice de pe scara animală și totul s-ar sfârși odată cu moartea. Pentru creștini, însă, viața vremelnică de pe pământ, este un loc de pregătire pentru viața veșnică. Iată de ce creștinismul prețuiește viața veșnică și ne pregătește pentru dobândirea ei. În concepția creștină, trupul nostru nu este destinat distrugerii și trecerii în neființă, ci este destinat învierii și slavei.

Deși supus stricăciunii și morții fizice, din cauza păcatului, prin harul Mântuitorului Hristos trupul se va bucura de înviere, devenind nemuritor, bineînțeles, într-un chip spiritualizat. Cea mai de netăgăduit dovadă în acest sens este, pentru dreptmăritorii creștini, Învierea Domnului. Ca oameni, însă, suntem legați de viață. Cu toții ne dorim o viață cât mai lungă, o viață fără de sfârșit. Năzuim, totodată, după o viață deplină, fără suferință, fără lipsuri, neumbrită de amenințarea morții. Voim ca viața noastră să înflorească și să rodească în grădina nemuririi, să fie mereu luminoasă, mereu fericită, mereu biruitoare. Hristos Domnul tocmai pentru aceasta s-a întrupat, „ca lumea viață să aibă și încă din belșug” (Ioan 10, 10). Iisus Hristos este viața cea adevărată și El a venit în lume pentru a-l ridica pe om din moarte la viață. Omul prin neascultarea cea dintâi și prin păcat s-a supus morții; Iisus Hristos, prin smerenie și prin ascultare, S-a coborât pe sine din slavă, „chip de rob luând” (Filipeni 2, 7), adică S-a întrupat, a luat chip de om și a viețuit ca un om, afară de păcat (Evrei 4, 15). Păcatul ciuntește viața, o desfigurează, o slăbește și o dă morții. Iisus – fiind fără de păcat – ne pune în față o viață omenescă pleneră, neștirbită, nedesfigurată, neslăbită, fără de moarte, o viață de puritate divină și de desăvârșire dumnezeiască. Și, ca om, Iisus este viața însăși, în ceea ce are ea mai înalt, mai pur, mai nobil și mai măreț, întrucât firea Lui omenească era îndumnezeită și, prin cele omenești, El lucra și lucrează cele dumnezeiești.

Dragi credincioși,

Iisus Hristos este Dumnezeu și om, este însăși viața divină în chip de om, viața divină în vasul vieții umane, viața divin-umană, care stăpânește cele mai înalte piscuri ale vieții noastre și rămâne veșnic model al tuturor creștinilor. El a venit în lume nu doar spre a se arăta oamenilor, ci mai ales pentru a ne ajuta să înțelegem cum se întrupează viața veșnică în om. Hristos Domnul a venit să ne ridice și pe noi la înălțimea vieții pleneră, ca să ne adăpăm la izvorul nesecat al vieții celei fără de moarte. El ne-a învățat să nu ne mulțumim numai cu faptul că suntem vii, că trăim în lume, ci că avem datoria de a ne afla permanent în stare de epectază, de a urca pe scara desăvârșirii, până la îndumnezeire, ținta finală a vieții noastre. Ca să putem ajunge la acest ideal al vieții noastre, El ne-a dăruit pentru suflet o hrană nepieritoare și anume Cuvântul Său dumnezeiesc, ba chiar mai mult decât atât: S-a dăruit pe Sine însuși, Trupul

și Sângele Său, ca tot cel ce se împărtășește din aceste Sfinte Daruri să aibe viață, să se adape din însuși izvorul vieții celei fără de moarte.

Iisus Hristos are putere asupra morții, pentru că, prin Învierea Sa, a biruit moartea. Acest adevăr reiese din minunea învierii tânărului din Nain, a învierii fiicei lui Iair, a învierii lui Lazăr și, mai presus de toate, din slăvita minune a învierii Sale din morți. Învierea Domnului este, de altfel, chezașia învierii noastre: „Iar când acest (trup) stricăcios se va îmbrăca în nesticăciune – scria Sfântul Apostol Pavel – și acest (trup) muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este, moarte, biruința ta? Unde îți este, moarte, boldul tău? Și boldul morții este păcatul, iar puterea păcatului este legea” (I Corinteni 15, 54-56). Așadar, împotriva păcatului, acest „bold al morții”, avem noi de luptat în viața pământească. Lupta noastră poate fi, însă, încununată de izbândă, pentru că Iisus Hristos Domnul ne-a adus viața. Iisus Hristos ne-a făgăduit viața, așa cum scrie Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan: „Și aceasta este făgăduința pe care El ne-a făgăduit-o: Viața veșnică” (I Ioan 2, 25). „Iar viața veșnică aceasta este: Să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis” (Ioan 17, 3), spune același evanghelist.

Prin urmare, finalul vieții nu este moartea, ci viața veșnică, căci „viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3, 3). Desigur, viața pământească, dar al lui Dumnezeu are valoarea ei. Ea este însă, pentru creștini, doar un loc de pregătire a vieții veșnice. Viața pământească este pentru noi vremea semănatului – semănatul faptelor bune (Matei 13, 24), este timpul de întrecere pentru a dobândi „cununa vieții veșnice” (I Corinteni 9, 24), timpul sporirii talanților (Matei 25, 14), al călătoriei spre patria veșnică (I Petru 2, 11), al jertfei neîncetate de laudă și de mulțumire pentru Dumnezeu (Evrei 13, 15). De aceea, fiecare clipă, fiecare ceas, fiecare zi pe care ni le mai dăruiește bunul Dumnezeu sunt extrem de prețioase, având cu toții datoria de a „prețui vremea” (Coloseni 4, 5) și de a valorifica talanții cu care suntem înzestrați, spre a realiza, prin virtuți, asemănarea cu Dumnezeu.

Creșterea noastră duhovnicească – iubiți credincioși – până la înălțimea staturii morale a lui Hristos este posibilă prin stăruința în rugăciune și în săvârșirea faptelor bune aici pe pământ, dar mai ales cu ajutorul harului divin.

Viața pământească este un dar de mare preț, pe care l-am primit de la Dumnezeu, în vederea pregătirii noastre pentru viața veșnică. De aceea, ca și creștini, suntem datori să respectăm viața, s-o îngrijim și s-o conservăm, s-o apărăm și să o folosim pentru împlinirea scopului ce-i este rostuit de către Creator. A lupta împotriva vieții, înseamnă, de fapt, a lupta împotriva lui Dumnezeu, care este Creatorul ei. Familia care dă naștere la copii, imită actul creator al lui Dumnezeu, iar soții care refuză să aducă pe lume copii se opun poruncii Ziditorului tuturor, care spune: „Creșteți și vă înmulțiți, umpleți

pământul și-l stăpâniți” (Facerea 2, 28). Viața dăruită nouă de Dumnezeu este sacră, de aceea numai El este stăpânul, proprietarul vieții, iar omul este desemnat să transmită viața biologică pe pământ, străduindu-se pentru a dobândi viața veșnică. Mijloacele tehnice de suprimare a vieții oamenilor, între care cel mai greu este păcatul întreruperii de sarcină, nu sunt în concordanță cu Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos, care spune: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți ...!” (Matei 19, 14). La rândul său, Sfântul Apostol Pavel scria că „femeia se va mântui prin naștere de copii” (I Timotei 2, 15), adică urmare perpetuării vieții pe pământ.

Sfântul Ioan Gură de Aur rezumă, de asemenea, concepția creștină despre viața pământească în următoarele cuvinte: „Vrei să știi pentru ce este de preț această viață? Fiindcă ea devine pentru noi temelia vieții viitoare și prilej de luptă și de alergare pentru cununile cerești; așa că, dacă ea nu ni le asigură pe acestea e mai de plâns decât o mie de morți, căci decât a nu plăcea în viață lui Dumnezeu, mai bine e de a muri” (Omilia VI către antiohieni, nr.4, P.G. XLIX, 86).

Viața noastră fiind, deci, o continuă luptă, să ne străduim, iubiți creștini, ca să luptăm lupta cea bună care duce la biruința împotriva păcatului. Atunci, la sfârșitul călătoriei noastre pe pământ, vom putea spune, împreună cu Sfântul Apostol Pavel: „Lupta cea bună m-am luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit. De acum mi s-a gătit cununa dreptății, pe care Domnul îmi va da-o în ziua aceea, El, Dreptul Judecător și nu numai mie, ci și tuturor celor ce au iubit arătarea Lui” (II Timotei 4, 7-8). Amin.